

Poul Sørensen: Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre til det, der her er sagt. Der er jo enighed fra alle sider om sagens realitet, og det kan jeg kun erklære mig tilfreds med. Det er altid rart, når man tager et initiativ, særlig et så vidtgående initiativ, at man kan samle folketinget om det, og det er jo det, der er sket her i dag.

De enkelte punkter, der har været fremme, skal jeg ikke tage meget stilling til. Jeg fik jo understreget fra andre her i salen, der har haft ordet, at man delte de synspunkter, jeg pegede på i mit første indlæg, både med hensyn til arbejdsanvisningen, arbejdsløshedsforsikringen, invalidelovgivningen og også andre ting. Drøftelsen herom er der ingen grund til at fortsætte, når der er enighed om det. Også det erklærer jeg mig tilfreds med.

Det ærede medlem hr. Niels Mørk kom jo meget lidt ind på det problem, som han tangerede i første omgang. Han forsøgte at skabe et modsætningsforhold mellem venstres taler og mig; det er ikke til stede. Jeg har fuldt og helt erklæret mig tilfreds med den højtærede ministers stilling i sagen. Det ligger jo ganske klart, at de reservationer, den højtærede minister har taget, må man tage; dem tager vi for så vidt alle sammen. I kommissionen må vi gøre de synspunkter gældende, som vi mener er sagligt rigtige.

Men det, der ligger bagved, og det, som det ærede medlem glemte at svare på, er den betragtning, som har været fremme i den sidste tid: om ikke velstanden her i samfundet er af en sådan art, at den enkelte eller en familie nu kan påtage sig opgaver, som samfundet før har haft. Jeg erindrer gennem mange år drøftelsen om skolebespisningen. Jeg kender det ærede medlem fra en stor gerning i det kommunale liv og har altid respekteret hans indsigt og viden, og jeg ved, at jeg også vil få et sagligt svar fra ham i dag: med hvilken begrundelse har socialdemokratiet „forringet“ — jeg siger forringet i gåseøjne — skolebespisningen ud over landet? Er det ikke ud fra samme synspunkt, som jeg har gjort gældende i dag, at på grund af velstanden kan der fremefter på de sociale områder være ting, som den enkelte familie eller det enkelte individ selv må klare? Er det ikke ud fra dette synspunkt, at det ærede

medlems parti har taget den stilling, det har, med hensyn til skolebespisningen?

Jeg vil endvidere nævne en anden sag over for det ærede medlem — tiden er jo ikke til at diskutere det nu, og jeg skal heller ikke forlænge debatten meget — den sag, som vi netop har arbejdet med de sidste måneder her i tinget, nemlig forslaget om en tillægspension oven over folkepensionen, men rigtignok en tillægspension, som de offentlige kasser ikke har noget med at gøre. Jeg er tilhænger af den, jeg har støttet den, og den hviler på et princip, som jeg altid har fundet overordentlig tiltalende. Når det ærede medlem spørger mit parti, hvad det er, vi vil på dette område, så peger jeg bl. a. på princippet i den tillægspension, som er bygget oven på folkepensionen, og hvortil de enkelte borgere i landet betaler en lige stor andel.

Det er altså et par eksempler fra det praktiske liv, og hvis det ærede medlem og andre i hans parti eller i de partier, der repræsenterer regeringen, vil fortsætte drøftelsen ude i landet, ville jeg været meget taknemlig for, om man også fik tid til at understrege disse to eksempler på, hvad det er, vi mener, når vi taler om, at man ved en gennemgang af sociale problemer kan støde på opgaver, som den enkelte kan løse nu, men som man før i tiden kun kunne tænke sig løst af det offentlige.

Lad disse få ord være udtryk for, hvorledes vi ser på disse ting. Jeg slutter med at sige, ikke blot henvendt til det ærede medlem, men først og fremmest til den højtærede minister, at vi er klar til på disse vilkår at arbejde med problemerne på det sociale område. Vi takker ministeren. Spørgsmålet er, hvor store maskerne skal være; det er det, det drejer sig om, og jeg vil sige på mit partis vegne, at vi vil ikke i denne sag på nogen måde vise karrighed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Niels Mørk: Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer.